

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2021 ÅRG 53

När de såg stjärnan, fylldes de av stor glädje. De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom Matt 2:10

Biskopens spalt

För lite mer än femtiofem år sedan fick biskop Sigfrid ett brev från en ung man som han aldrig träffat tidigare. Den unge mannen skrev: "Jag anser att Liberala Katolska Kyrkan har just det som världen idag i stor utsträckning saknar. Den mystik och atmosfär som råder vid LKK:s gudstjänster, är vad vi alla behöver, även jag. Det är en glädje och mycket rogivande att fira mässa enligt LKK:s ritual. Nattvarden i LKK är en upplevelse. Man känner verkligen Kristi närvaro i mässan, att han har gripit tag i en".

Ungefär vid den tiden kom också jag i kontakt med LKK och församlingen i Västerås för första gången. Jag upplevde precis detsamma som brevskrivaren. Det odogmatiska, skönheten i liturgin, de kristna symbolernas stora betydelse, anknytningen till en livsåskådning med djup mystik i kombination med modern naturvetenskap.

På samma sätt är det idag. Det är väl inte för inte, som LKK en gång fick namnet "kyrkan för de kyrklösa". Här är alla välkomna, med sina frågor och med sitt tvivel, med sitt medvetna eller omedvetna sökande efter upplysning, trygghet och gudsgemenskap.

Det är mycket som människor frågar om. Varifrån kommer jag, vart är jag på väg? Vad är meningen med livet? Med mitt liv? Fanns det något före födelsen, finns det något efter döden? Kan vi veta något om det? Finns det en gudomlig plan?

Ja, det är många frågor. Ingen människa, inte heller LKK kan svara på dem alla. Men vi är inte rädda för frågor. Och vi vet, att öppna förtroendefulla samtal där vi kan dela med oss av erfarenhet, kan kasta en flod av ljus över livets gåtor. Vi har ofta sådana samtal i LKK och just du är alltid välkommen att delta.

Nu, i skrivande stund, är det snart den 4:e söndagen i advent.

Advent, en tid av förväntan och längtan, lämnar vi bakom oss och se fram emot helgen som har ljus och värme, gemenskap och samhörighet, lugn och fred stående högt på önskelistan. För många av oss känns det även viktigt att på nytt få påminna oss om att vår Herre Kristus kom till oss och att han var beredd att helt gå in under våra mänskliga villkor.

"Advent är mörker och kyla. På jorden är krig och kallt. Man drömmer om fred och om vänskap, men bråkar och slåss över allt"

sjunger vi i en av adventspsalmerna.

De värsta isande vindarna slipper vi tack och lov känna av i vårt land. Men i vår uppkopplade värld känns dom ändå väldigt nära.

Det är midvintersolstånd och årets mörkaste tid i dubbel bemärkelse. För runt omkring oss agerar mörkrets makter. Och det ser vi tydligt med krig och förtryck i flera länder. Människor svälter i Västafrika och på många andra platser. Tusentals människor är på flykt från krig och fattigdom. De har tvingats fly från sina hem, sina käraste och sina få ägodelar. I mellanamerika regerar drogkartellerna med mord och terror.

Men samtidigt ser vi strimor av ljus. Vi är i slutet av advent. Tiden som bådär om ljusets rike. Att ljuset ska förgöra det mörka.

För mitt i det mörker som omger oss finns ett ljus som besegrar allt mörker. En gång tändes en löftesstjärna i österlandet som ledde vise män till det nyfödda Jesusbarnet. De gav sig ut på en lång och mödosam färd med en helig iver att nå det mål som stjärnan siade om. Och den heliga skrift berättar att de nådde sitt mål och hyllade det nyfödda barnet.

Må den stjärnan från Bethlehem också få leda oss på vår färd så att också vi når fram till det som är julens djupaste innehåll – det nyfödda barnet som kom för vår och mänsklighetens frälsning.

En God jul och ett Gott Nytt År vill jag tillönska er alla.

+Stein-Bertil

Liberala Katolska Kyrkans ursprung

se vår hemsida www.lkk.se.

"Klicka" på **Om oss**

Förutom "Kyrkans ursprung" hittar du också "Kyrkans historik, Internationellt" och "Kyrkans historik, Sverige" mm.

Att återupptäcka Maria

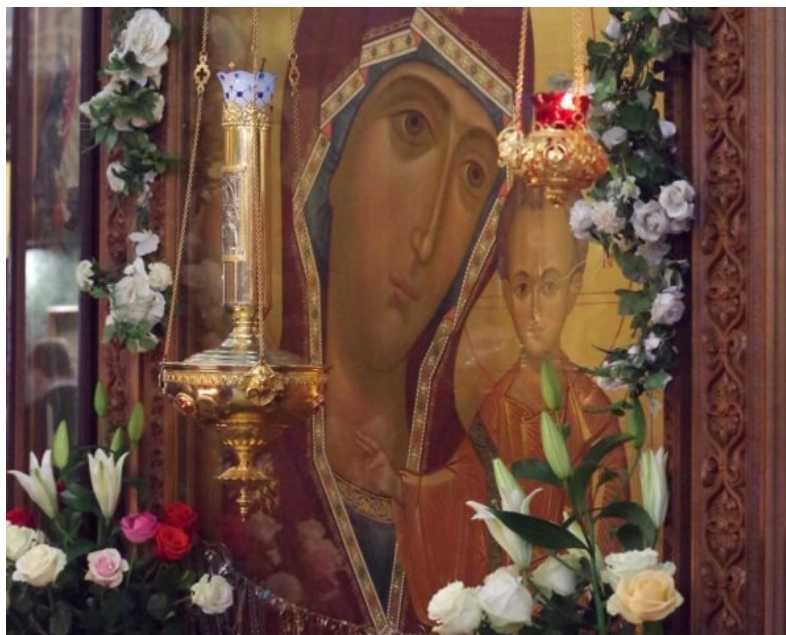
Saxat från Ortodox Tidning nr 12 2021

Jesu moder är utan diskussion och utan någon verklig medtävlan mänsklighetens mest berömda kvinna. Om det nu är så tycks det onödigt att behöva återupptäcka henne. Den mest berömda kvinnan i historien kan förvisso inte gå förlorad. Men detta, skulle jag påstå, är just det som händer med henne, åtminstone här i det avkristnade västerlandet. Den Maria med vilken vi har att göra, var en judinna i Palestina i det första århundradet. Hon var omkring 14 år gammal då hon förlovades med Josef (den vanliga åldern vid denna tid då judiska flickor blev förlovade); med undantag för några månader då hon var flykting i Egypten tillsammans med sin man och hennes lilla barn, tillbringade hon hela sitt liv i det heliga landets trånga begränsning. (Efesos anspråk att hysa hennes grav är av sent datum och kan inte stödjas.) Hon växte upp i staden Nasaret i Galileen och slutade sina dagar som deltagare av den lilla kristna församlingen som bildats i Jerusalem där hon slutligen begravdes. Historiens Maria var en mycket judisk Maria. Denna Judiska Maria har fördunklats av den katolska Maria och den protestantiska Maria eftersom både katoliker och protestanter kämpade om henne genast efter protestantismens början på 1500-talet.

Maria blev mindre en person med sin egen rätt och mera av en symbol, en orsak, en anledning till strid i ett större ordkrig. Denna strid blev tyvärr snart nog mer än enbart ett ordkrig,

eftersom blod spilldes på bägge sidorna av denna långa religionskonflikt.

För protestanterna var katolikerna vid denna tid inga riktiga kristna. De var okunniga och bedragna avgudadyrkare som korsfäste Kristus på nytt vid varje mässa och dyrkade av-gudar av trä och sten, främlingar till Guds nåd. Påven var självaste antikrist,

syndens människa som länge väntats sedan Paulus för första gången skrev om honom i sitt andra brev till Tessalonikerna (3:2). Påvens kyrka var inte Kristi kyrka utan Babylon, skökornas moder och jordens styggelse. Kanske inte förvånande fördömde Rom för sin del den protestantiska rörelsen i sin tur som heresi och schism i strängast möjliga ordalag. Reformatorerna var avfallingar, Kristi fiender och de som accepterade deras lära var dömda till helvetet. Under följande århundranden ansågs det faktiskt av katolikerna som en dödssynd att ens gå in i en protestantisk kyrka! Under denna rasande orolighet blev Maria från Nasaret snabbt en anledning till strid. Det behövde

inte vara på detta sätt och under de första få åren av den protestantiska reformationen tycktes det som om Marias roll var en av de få saker som katoliker och protestanter kunde enas om. I reformationens första generation finner vi att Martin Luther accepterade Marias ständiga jungfrudom och hennes synd-frihet och han hänvisade till henne som "Guds Moder" och som "himmelens Drottning", men denna hans mer traditionella började han snart att ändra. Från 1522 var hans lära att varje kristen var lika helig som Maria, även om han fortfarande bekräftade värdet av att be henne om hennes himmelska förböner.

Även Zwingli accepterade Marias ständiga jungfrudom liksom Jean Calvin. Dessa två reformatorer förkastade dock varje vördande av Maria, Calvin förklarade att det var en "avsky-värd hädelse" att be henne att utverka nåd för oss. Det tycks som om reformatorerna inledde sin nya bana med att nästan förbehållslöst acceptera den medeltida västerländska Mariafromhet från vilken de kom men snart reagerade mot den sedan de konstaterat att den var oförenlig med deras nya läror om nåd och frälsning. Som en motreaktion till denna protestantiska reaktion utvecklade Rom ännu mer beslutsamt och påstridigt som mariafromhet. Mariafromheten blev en slags tillväxtföreteelse. Hennens obefläckade avlelse (att hon var född utan

Forts. sid 4

Forts. från sid 3

Att återuppväcka...

arvsynd) betonades i allt högre grad och blev slutligen förklarad som dogm av påven Pius IX 1854. Katolska kyrkan satte sitt insegel av godkännande av Marias påstådda uppenbarelse för Catherine Laburé i Paris 1830, av Bernadette Soubirous i Lourdes 1858 liksom även av andra inklusive de påstådda uppenbarelserna för Lucia dos Santos i Fatima i Portugal 1917. År 1950 förklarade Rom Marias himmelsfärd som dogm i den katolska kyrkan. För närvarande tilltar pressen om att förklara henne som medfrälsare.

Den protestantiska reaktionen på Roms aktion var förutsägbar. Protestanterna övergav snart de tidigaste reformatörernas uppfattning om att Maria var ständigt jungfru och sökte att förminska hennes roll så mycket som möjligt. Hon uppfattades som föga annorlunda än andra på Kristus troende med undantag för det historiska faktum att hon födde honom (som faktiskt var hennes Skapare).

Kristi "bröder" som det hänvisas till i evangelierna ansågs naturligtvis vara hennes andra biologiska barn (fastän de var Josefs barn från ett tidigare äktenskap), och varje påstående

att hon kan ha en unik och speciell roll i kristen fromhet fördömdes som avgudereri.

Stridslinjerna drogs strängt. Den katolska Maria och den protestantiska Maria hade litet gemensamt med varandra. Maria var nu inte längre bara en historisk individ som en gång levde i Palestina. Hon hade blivit ett slagfält på vilket det utkämpades en större strid. Protestanterna läser nu Bibeln och kyrkans historia för att få bekräftat sin egen begränsande uppfattning under det att katolikerna läser Bibeln och kyrkohistorien för att finna bekräftelse på sin egen senare utveckling av Mariadogmer såsom den obefläckade avlelsen och hennes kroppsliga himmelsfärd. De som nu ägnar sig åt denna polemik ser uppenbarligen mindre på Marias ansikte och mera på meningsmotståndarens ansikten och den historiska Maria, den unga judinnan som födde Kristus, kommer snart bort bakom stridsröken.

Jag föreslår att man helt och hållet stiger lämnar stridsfältet och med fräscha och öppna ögon återvänder till Skriften och kyrkohistorien. Det är bara från denna utgångspunkt som vi kan hoppas att återupptäcka den verkliga Maria., den unga flickan som av Gud utvaldes till att vara

det eviga Ordets Moder. Jag har därför skrivit en bok i förhoppningen att åter-upptäcka en riktig uppfattning om Maria, den unga kvinna som födde Jesus och fortsätter att svepa in sitt liv runt honom intill slutet.

Boken består av tre delar: biblisk, historisk och läro-mässig. Den första delen undersöker vad Skriften säger om Maria både i Nya och Gamla Testamentet. Andra delen granskar Maria-fromhetens historia för att visa hur den uppstod och utvecklades under de tidiga seklerna, från 100-talet till 300-talet, och når fram till Kyrkomötet i Efesos år 431. Den tredje delen slutligen granskar på nytt de klassiska lärorna om Maria såsom hennes eviga jungfrudom, hennes helighet eller insomnande (d.v.s. hennes död), för att se vilket berättigande som kan finnas för dem i Skriften och historien. Boken avslutas med att på nytt se på vår relation med Maria och hur vi handskas med Maria, Guds Moder.

Boken Re-Discovering Mary: the Orthodox Understanding of the Mother of God av Lawrence R. Farley kan beställas från Sebastianpress.org, pris \$22.00

Den heliga natten

Ur Kristuslegender (1904) av Selma Lagerlöf

Då jag var fem år gammal, hade jag en så stor sorg. Jag vet knappast, att jag haft någon större alltsedan.

Det var då, som min farmor dog. Alltintilldess hade hon varje dag suttit i hörnsoffan i sitt rum och berättat sagor.

Jag kan ej minnas annat, än att farmor satt och berättade och berättade från morgon till kväll, och vi barn sutto stilla bredvid henne och hörde på. Det var ett härligt liv. Inga andra barn hade det som vi.

Det är ej mycket jag kommer ihåg om min farmor. Jag minns, att hon hade vackert kritvitt hår och att hon gick mycket krokig och att hon alltid satt och stickade på en strumpa.

Så minns jag även, att då hon hade berättat en saga, brukade hon lägga sin hand på mitt huvud, och så sade hon: "Och allt det där är så sant, som att jag ser dig och du ser mig."

Jag kommer också ihåg, att hon kunde sjunga visor, men det gjorde hon inte alla dagar. En av de där visorna handlade om en riddare och ett sjörå, och den hade till omkväde: "Blåser kallt, kallt väder över sjö."

Så kommer jag ihåg en liten bön, som hon lärde mig, och en psalmsvers.

Av alla de sagor, som hon berättade mig, har jag blott ett svagt och oredigt minne. Det är endast en enda av dem jag minnes så väl, att jag skulle kunna berätta den. Det är en liten berättelse om Jesu födelse.

Se, detta är nästan allt, som jag kommer ihåg om min farmor, förutom det, som jag minnes bäst, och det är den stora saknaden, då hon var borta.

Jag minns den morgonen, då hörnsoffan stod tom och då det var omöjligt att begripa hur

dagens timmar skulle få ett slut. Det minns jag. Det glömmar jag aldrig.

Och jag minns, att vi barn fördes fram för att kyssa den dödas hand. Och vi voro rädda för att göra det, men då sade någon till oss, att det var sista gången, som vi kunde tacka farmor för all den glädje, som hon hade gjort oss.

Och jag minns hur sagor och visor körde bort från gården, inpackade i en lång, svart kista, och hur de aldrig kommo igen.

Jag minns, att det var något borta ur livet. Det var, som om dörren till en hel vacker, förtrollad värld, där vi förr fritt kunde gå ut och in, hade blivit stängd. Och nu fanns det ingen, som förstod sig på att öppna den dörren.

Och jag minns, att vi barn så småningom lärde oss att leka med dockor och leksaker och leva som andra barn, och då kunde det ju se ut, som om vi inte mer saknade vår farmor eller kommo ihåg henne.

Men ännu i denna dag, efter fyrtio år, då jag sitter och samlar ihop de legender om Kristus, som jag hört borta i österlandet, vaknar den lilla sägnen om Jesu födelse, som min farmor brukade berätta, upp inom mig. Och jag får lust att tala om den än en gång och att låta också den komma in i min samling.

*

Det var en juldag, då alla hade rest till kyrkan utom farmor och jag. Jag tror, att vi voro ensamma i hela huset. Vi hade ej fått fara med, därför att den ena var för ung och den andra var för gammal. Och vi voro ledsna båda två över att vi ej hade fått fara till ottesången och se julljusen.

Men då vi sutto där i vår ensamhet, började farmor att berätta.

"Det var en man," sade hon, "som gick ut i mörka natten för att låna eld. Han gick från stuga till stuga och knackade på. "Kära, hjälp mig!" sade han. "Min hustru har nyss fött ett barn, och jag måste göra upp eld för att värma henne och den lille."

Men det var djup natt, så att alla människor sovo. Ingen svarade honom.

Mannen gick och gick. Till sist fick han se ett eldsken lysa på långt håll. Han vandrade då i den riktningen och såg, att elden brann ute i det fria. En mängd vita får lågo och sovo omkring elden, och en gammal herde satt och vakade över hjorden.

Då mannen, som ville låna eld, kom fram till fåren, såg han, att tre stora hundar lågo och sovo vid herdens fötter. De vaknade alla tre, då han kom, och öppnade sina vida gap, som om de ville skälla, men det hördes inte ett ljud. Mannen såg, att håren reste sig på deras ryggar, han såg, att deras vassa tänder lyste glimmande vita i eldlyset och att de störtade emot honom. Han kände, att en av dem bet om hans ben och en om hans hand och att en hängde sig vid hans strupe. Men käkarna och tänderna, som hundarna skulle bita med, ville inte lyda dem, och mannen led ingen den minsta skada.

Nu ville mannen gå vidare för att få vad han behövde. Men fåren lågo så tätt intill varandra, rygg vid rygg, att han ej kunde komma fram. Då steg mannen upp på djurens ryggar och vandrade på dem fram till elden. Och intet av djuren vaknade eller rörde sig.

Så långt hade farmor fått berätta ostörd, men nu kunde jag ej låta bli att avbryta henne. "Varför gjorde de inte det, farmor?"

Forts. sid 6

Forts. från sid 5

Den heliga natten

frågade jag. "Det får du veta om en stund," sade farmor och fortsatte sin historia.

"Då mannen var nära nog framme vid elden, såg herden upp. Han var en gammal vresig man, som var ovänlig och hård emot alla människor. Och då han såg en främmande komma, ryckte han till sig en lång, spetsig stav, som han brukade hålla i handen, då han vallade sin hjord, och kastade den emot honom. Och staven for vinande rätt emot mannen, men innan den träffade ho-nom, vek den åt sidan och susade förbi honom långt utåt fältet."

Då farmor hade hunnit så långt, avbröt jag henne på nytt. "Farmor, varför ville inte käppen slå mannen?" Men farmor brydde sig inte om att svara mig, utan hon fortfor med sin berättelse. "Nu kom mannen fram till herden och sade till honom: "Käre hjälp mig och låt mig låna litet eld! Min hustru har nyss fött ett barn, och jag måste göra upp eld för att värma henne och den lille."

Herden hade helst velat säga nej, men då han tänkte på att hundarna ej hade kunnat skada mannen, att fåren inte hade sprungit för honom och att hans stav inte hade velat fälla honom, blev han en smula rädd och tordes inte neka honom vad han begärde.

"Tag så mycket du behöver!" sade han till mannen.

Men elden var nära nog utbrunnen. Där funnos inte kvar några stockar eller kvistar, utan endast en stor glödhög, och den främmande hade varken skyffel

eller skopa, vari han kunde bära de röda kolen.

Då herden såg detta, sade han på nytt: "Tag så mycket du behöver!" och han var glad åt att mannen inte skulle kunna bära med sig någon eld.

Men mannen böjde sig ned, plockade kol ur askan med bara händer och lade dem i sin mantel. Och varken svedde kolen hans händer, då han rörde vid dem, ej heller svedde de hans mantel, utan mannen bar bort dem, såsom om det hade varit nötter eller äpplen.»

Men här blev sagoberätterskan avbruten för tredje gången. "Farmor, varför ville inte kolen bränna mannen?"

"Det skall du få höra" sade farmor, och så berättade hon vidare. "Då den där herden, som var en så elak och vresig människa, såg allt detta, började han undra för sig själv: Vad kan detta vara för en natt, eftersom hundarna inte bita, fåren inte rädas, spjutet inte dödar och elden inte bränner? Han ropade den främmande tillbaka och sade till honom: "Vad är detta för en natt? Och varav kommer det sig, att alla ting visa dig barmhärtighet?"

Då sade mannen: "Jag kan inte säga dig det, om du inte själv ser det." Och han ville gå sin väg för att snart kunna få tända upp eld och värma sin hustru och barnet.

Men då tänkte herden, att han inte ville förlora mannen alldeles ur sikte, innan han fick reda på vad allt detta kunde ha att betyda. Han reste sig upp och gick efter honom, ända till dess att han kom dit, där han var hemma.

Då såg herden, att mannen inte hade så mycket som en stuga att bo i, utan han hade sin hustru och barnet liggande i en berggrotta, där det inte fanns annat än nakna, kalla stenväggar.

Men herden tänkte, att det stackars oskyldiga barnet kanske skulle frysa till döds där i grottan, och fastän han var en hård man, blev han rörd och tyckte, att han ville hjälpa barnet. Och han lossade sin ränsel från skuldran, och därur tog han fram ett mjukt och vitt fårskinn, gav det till den främmande mannen och sade, att han skulle låta barnet sova på det.

Men i detsamma som han visade, att han ock kunde vara barmhärtig, blevo hans ögon öppnade, och han såg vad han inte förut hade kunnat se och hörde vad han inte förut hade kunnat höra.

Han såg, att runt omkring honom stod en tät ring av små silvervingade änglar. Och var och en av dem höll ett strängospel i sin hand, och alla sjöngo de med hög röst, att i natt var frälsaren född, som skulle frälsa världen från dess synder.

Då förstod han, att alla ting voro så glada denna natt, att de inte ville göra något ont.

Och det var inte bara runt om herden, som det fanns änglar, utan han såg dem överallt. De sutto inne i grottan, och de sutto utanför på berget, och de flögo under himmelen. De kommo gående på vägen i stora flockar, och då de gingo förbi, stannade de och kastade en blick på barnet.

Det var sådant jubel och sådan glädje och

Forts. sid 8

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en
Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Ögonblick av evighet

av. sr. Carina Carlström, präst

Under någon veckas tid, utifrån ett initiativ av vår präst Göran Werin, var vi en grupp LKK:are som diskuterade möjligheten att leva meditativt i vardagen. Frågan är befogad, inte minst nu för tiden när de allra flesta av oss ständigt lever mitt i en strid malström av inputs, information och uppkoppling mot hela världen. Klarar man av att vara meditativt mitt uppe i denna ström? Och hur behåller man detta speciella tillstånd?

Personligen är min erfarenhet, både utifrån mina egna försök att leva meditativt och vad jag har läst mig till i allt från traditionell katolsk litteratur till Zen och andra bönetraditioner, att meditativa tillstånd inte är permanenta utan gyllene ögonblick. Det är, tror jag, omöjligt att förbli någon längre stund i alltför försjunkna tillstånd så länge vi lever i våra fysiska kroppar... och är det ens önskvärt? Skulle man klara av att leva på det viset? Vi bor ju inte bara i våra kroppar – vi är våra kroppar.

Så svaret på fråga nr 2 är, som jag ser det, att man inte kan och inte skall behålla det meditativa tillståndet. Däremot både kan och har man möjlighet att hålla dörren öppen, därför att då man lärt sig hur man gör kan man återvända när man behöver det. Och sätten är många, eftersom vi är individer.

De allra flesta känner till meditation som ett sätt att uppnå de där ögonblicken av evighet, kontakten med Gud, uppgåendet i allt, det tidlösa nuet eller vad man nu väljer att kalla det. Och meditations-metoder finns det legio av – jag har själv testat minst ett tjugotal, varav jag upplevt

somliga som mer "effektiva" än andra. Min favorit är att inte använda mantran utan tänka mig enkla geometriska figurer – t.ex. En pyramidform, alltså en tredimensionell triangel. Genom att fokusera på den och låta den förändras som den vill, kopplar man bort allting runtomkring sig. Eller så gör man tvärtom – släpper sina tankar och fokuserar i stället på vad man hör: sina egna andetag, sina hjärtslag, trafik-brus, regndroppar eller vad det nu kan vara. Att koppla meditationen till andningen är det allra enklaste och sedan väljer man om man vill koppla man-tran till in- respektive utandningarna – själv använder jag Jesusbönen, men det går alldeles utmärkt att välja andra ord som känns stödande.

Jag, som har rotat mig i den karmelska traditionen och särskilt den kristna Zen-meditation som Wilfrid Stinissen använde och lärde ut, försjunger i "betraktande". Det är en ordlös böneform, där man medvetet undviker alla sina föreställningar om t.ex. hurdan Gud är, hur Jesus ser ut, vad som är meningen med en själv och allt annat. Det tar förstås tid att befria sig från sina "fördomar" om de här sakerna, och till en början kanske man rentav skall gå andra vägen och för varje gång välja t.ex. en episod ur Jesu liv som guide. Så gör jesuiterna och andra när de följer Ignatius av Loyolas andliga övningar, vet jag. Men ju oftare man för-sjunger i bön, desto mer faller alla behov av bilder och ord bort till man hamnar i ett tillstånd där man bara sitter tyst och förälskat betraktar Gud – "betraktar" med hjärtat, inte med sinnen. Ungefär som nyförälskade

gör när de sitter på var sin sida om ett bord och bara ser på varandra.

En mycket erfaren bönemänniska, karmeliternunnan Ruth Burrows har i en fantastisk liten bok med titeln "Rikt-linjer för mystisk bön" liknat bedjandet vid att man vandrar över (och mellan) tre öar, där terrängen (bönen) ser olika ut och därför skall mötas på olika sätt. De två första öarna har man på sätt och vis valt att vandra över, visserligen med stigande överlåtelse, men den tredje kan man inte nå själv utan behöver bäras till av Gud. Ju längre man vandrar, desto mer handlar bönen om att släppa taget om sig själv och lita till Guds vägledning... det är svårt, förstås, men leder inte bara till ett fördjupat böneliv utan framför allt till en allt större trygghet i ens vardag. Och därmed har vi nått svaret på fråga nr. 1 – ja, det går att leva meditativt i vardagen! Det är t.o.m. ett sätt att hantera sin vardag, med allt vad den medför, på ett betydligt mer "andligen uppkopplat" sätt där Gud hela tiden får vara ens centrum och leder en förbi farorna. Utan att man egentligen märker det.

Det här är en vetskap som mediterande, bedjande människor av alla religioner och andliga rörelser har nått om än på olika vägar: att livet inte bara blir mer fullständigt utan att man blir mer levande. Eller som klosterfolk brukar säga: de har gått i kloster inte för att komma undan världen utan för att bli mer ett med den.

Vi befinner oss mitt i advent – eller "lilla fastan" som den också kallas. Det är en tid för bön, självvransakan och små och

Forts. sid 8

Upplev mässan

i Skt Mikael och Alla Änglars kyrka i din mobil. läsplatta eller dator. Församlingen sänder live via Facebook. Om du inte har, så skaffa ett Facebook-konto och logga in på Liberala Katolska Kyrkan.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Generalvikarie Biskop Krister Fast tel 070-677 99 82, krister.fast@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling.
Flottbrovägen 5, Stora Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-6562665.
e-post: skt.mikael@lkk.se.
Plusgiro 5 58 95-7.
Ansvarig församlingspräst: Biskop Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723 43 Farsta, 070-677 99 82

GÖTEBORG

Se Stockholm

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.
Se Stockholm

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp
Se Stockholm

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Se Stockholm

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst: biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.

Bankkonto: LKK Maria församling
Cnr 6546 Kontonr 962452718

VÄSTERGÖTLAND

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Schubert, Skolgatan 1 549 11 Moholm
tel 072-361 71 84

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

Bankgiro: 5255-8061

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
17 Old Gloucester Steel
London WC1N 3AF
United Kingdom
e-mail: PresidingBishop@LCC.world
Presiding bishop Michael Warnon

Information om kyrkan och församlingarnas verksamhet kan du få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska grenen av Liberala Katolska Kyrkan och utkommer med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson,
tel 070-536 65 37.

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tankefrihet och rätt att ge uttryck för den är en fundamental princip i LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig för gjorda påståenden eller uttryckta uppfattningar i denna tidning, bara när de är betecknade "officiellt".

Sista manusdag för nr 1-2022 är den 25 februari 2022.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särspsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker i församlingarna och kyrkogrupporna

Forts. från sid 6

Den heliga natten

sång och lek, och allt detta såg han i mörka natten, där han förut ingenting hade kunnat varsna. Han blev så glad över att hans ögon hade blivit öppnade, att han föll på sina knän och tackade Gud.»

Men då farmor hade kommit så långt, suckade hon och sade: "Men vad den herden såg, det kunde vi också se, ty änglarna flyga under himmelen varje julnatt, om vi blott förmådde urskilja dem."

Och så lade farmor sin hand på mitt huvud och sade: "Detta skall du komma ihåg, ty det är så sant, som att jag ser dig och du ser mig. Det är inte på ljus och på lampor, som det kommer an, och det ligger inte vikt vid måne och sol, utan det, som är nödvändigt, det är, att vi äga sådana ögon, som kunna se Guds härlighet."

Forts. från sid 7

Ögonblick av...

stora funderingar kring oss själva och våra liv, men också världen och det stora livet vi alla ingår i. Varje advent är en ny chans att

göra detta - så det är aldrig försent att börja. Och glöm för all del inte vad St. Therese av Jesusbarnet och det Heliga Anletet lärde oss: vi skall bli som små barn, vända oss till Gud som små barn vänder sig till sina allsmåttiga, allvetande och kärleksfulla föräldrar. För visst är det så det lilla barnet ser på sin mamma och pappa? Det speciella med den här inställningen är att barn inte fastnar i sina tankar - de är. Vilket är precis vad meditation och bön handlar om: att inte tänka, utan vara. Lycka till!